

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. VI. De amore forti, suspensionis, & raptuum &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

S.
Theres

Opera

N. N.

fiderijs eam impellebat & moueat, vt verum ac lupremum lignum
qui tam propè est, eam accendere faciat. Quàm poro ingentes
ò Domine, misericordia, quibus hic erga animam vtens ista p
de in æternum benedictus & laudatus, qui tam bonus amato
Fieri ne potest, Deus meus & creator meus, esse aliquem quatu
amere eo quòd non meretur te cognoscere. Quomodo suo dicit
illa malis ramos dimittit, quòd anima poma eius decerpat, illa
delicet magnitudinem, necnon misericordiarum eius, quare
ga ipsam vsa est, multitudinem considerando, vtque fructum
Dominus noster Iesus Christus è sua passione, sanguine suo
tioso tam admirabili cum amore arborem hanc rigando, riga
git, videat & fruatur.

CAPVT VI.

DE AMORE FORTI SUSPENSIONIS ET RAPTIVM

quo cum anima nihil se agere existimet (non intelligendo tamca, quomodo, aut quare ratione) Deus charitatem interea in illa ordinat, virtutes heroicas ei dando, è quibus spiritus egregie proficit.

Introduxit me Rex in cellam vinariam, & ordinauit in me charitatem

Paulò antè dixit anima, se non nisi diuinorum vberum
nia & lacte victitasse, tamquam quæ in gratijs huiusce re
ad huc paruula & incipiens esset: Sc sponsus eam sultentibus
vero robustior ac prouectior est, eamque magis & magis ad
dandum habilitat: vnde eam iam pomis enutrit. vult, inquit
intelligere, quantum ad ei seruiendum & patiendum obligat
ne hoc quidem ei satis est (quod certè mirandum, & quàm
considerandum est:) nã quãdo Dominus cernit, animam tant
esse suam, ac sine vllò commodi proprii intuitu, nec ob illius
nino rem, quæ eam per se sola moueat, sed dumtaxat ob
Deus suus est, nec non propter amorem, quo Deus ipsam
tur, sibi seruire: identidem sese illi communicat, id que tot
uersis modis, atq; is qui ipsamet sapientia est, nouit. Quare
hil amplius restare videbatur, quàm osculum in pace, & id
prius de umbra dictum est: quæ longè maior & eminentior
tamenti id satis male & tenuiter à me declaratum sit, quòd
obiter & velut indicando percurrerim: porro in eo quem
xi, libro, id longè maiore cū claritate expositū, inuenietis,

dammodo Domino, ut in lucem prodeat, videatur. An ergo iam
plura desiderare non poterimus? Quam, Deus bone! tenuia ac nihil
nostra sunt desideria, ut ad tuarum magnitudinum fundum, Domi-
ne, pertingant! & quam parca reciperemus, si non nisi pro eo atque
nos petimus, tu daret! iam ergo videamus, quid posthac sponsa di-
cat. *Introduxit me Rex in cellam vinariam.*

Cum ergo iam sponsa sub tam desiderata, (& merito sane) umbra
requiescat, quid illi ultro reliquum est? quid amplius desiderabit a-
nima, quae huc peruenit: nisi forte, ne hoc bono in perpetuum ca-
reat. Illi quidem nihil amplius quod petat, superesse videtur, ac Re-
gi nostro sacratissimo multa, quae det, adhuc supersunt: imo num-
quam quid aliud facere vellet, si inueniret, cui daret. Et, sicuti iam di-
xi, & sapius dicere vellem, & utinam, carissimæ, numquam rei huius
oblitiscamini; satis Domitio non est, tam pauca nobis dare ac qui-
dem nos ab eo petimus. Ego id nonnullis in rebus hic observavi.
facipit, verbi gratia, quis à Domino petere, ut sibi aliquam merendi,
& pro ipso quidpiam patiendi materiam det, ulterius suam inten-
tionem non extendens, quam quousque vires suas pertingere exi-
stimat (cum tamen Maiestas illius has adaugere possit); & ecce, in
causis illius, quod pro illo & pati & facere decreuit, compensatio.
nem tantos ei labores, persecutiones, & morbos immittit, ut miser
homo nesciat ubi sit. Mihi ipsi adhuc admodum inueni hoc contig-
it, & subinde me dicere, *Ab Domine*. quia non tam multum habere
volebam: sed maiestas eius eas suppeditabat vires, & tantam patien-
tiam, ut etiamnum admirer, quomodo id ferre posssem. Et certè, affli-
ctiones has cum omnibus mundi thesauris non commutarem.

Dicit ergo sponsa, *Introduxit me Rex in cellam vinariam*: o quam
meorem hic replet & afficit isthuc nomen Rex potens, & dum vi-
det quod nullum superiorem is habeat, & regnatio eius finem non
sibi habitura! Dum autem anima ita certa est, non multum sibi, quo
minus Regis huius, qui quæcumque in hac vita mortali possibilis
sunt, adeo affecurat, magnitudinem cognoscat, deesse; dicit, *Introdu-
xit me in cellam vinariam, & ordinavit in me charitatem*. Colligo hinc ipsa
gratie huius magnitudinem permagnam esse. Nam sicuti de vino a-
liquo magis aut minus bibi potest, & de vno vino bono, & alio me-
liori, & hoc hominem magis aut minus inebriare: eodem modo in
hunc domini gratijs fit. Nam huic quidem è vino deuotionis nonni-
li modicum dat, illi autem amplius: alij vero ita abundanter, ut eum
extra se, & sensualitatem suam, & extra omnia terrena rapere inci-
piat: alij vero ingentem in obsequio suo dat feruorem, alij impe-

*Deus plures
dat anima
gratias
quam ipsa
petat.*

*Agit de sus-
pensione &
raptu, quid
est, &
cur vocetur
hic amor
fortis, cellam
vinariam.*

S. Matru Teresa Opera,

Aaaa

rus,

S.
Theres

Opera

N. V.
me

tus, alijs denique feruidam erga proximum caritatem. in quibus adeo absorpti sunt, vt magnos quos hic patiuntur, labores nō sentiant. Verū id quod sponta dicit, huic proximè accedit, scilicet in vinariam introducit, vt ibi, magis sine vlla mensura, Josepho uadere possit.

Non videtur autem, quòd Rex illam ibi quidem esse, sed nihil de re ei velit, imò vero vult vt bibat & comedat quantum vult & desiderat, ac valdè inebriatur, ex omnibus illis, quæ in Dei cella sunt, nis bibendo, vtque hisce delicijs fruatur, illius magnitudines adoretur, vitam quoque amittere, aut vltra naturæ infirmitatem hinc non vereatur, denique in hocce voluptatum paradiso emmanam Beatam vero illa mors, quæ sic viuere facit. Et verè sic mori facit magna quippe sunt mirabilia, quæ anima intelligit, vt sic extasim sicuti id ipsamet testatur, dum ait. *Ordinavit in me charitatem.*

O verba, quæ numquam animæ, quam ita Dominus deliquit fundit, deberent excidere! O immensam ac supertam gratiam quamq; per se nullas promereri potest, nisi magnum Dominum auxiliū ad hoc & subsidiū concedat! Verum quoq; est, qd nec admodum quidem sese excitatā inueniat. Sed, ô beatū somnium, per se in ebrietatē, quæ sponsū supplere eo agit, qd anima per se ipsa parare non potest, dum scilicet mirabili quodā modo ordinat, vt non minus potentijs mortuis, aut dormitātibus, amor maneat vitæ, & somnet non intelligentē quomodo operetur, Dominus ordinat vt mirabiliter operetur, vt cum ipso amoris Domino, Deo inquam, magnam quamdam vitæ puritatem vnum quid factus sit, quæ illis est, qui ipsum impediatur, non ipsi sensus, non intellectus, non memoria sola vero voluntas se intelligit.

Intellectus recipit lucē, & intelligit ac non discit vult. vult, sed non eligit, itaq; anima per amorē operatur, & liberum arbitrium meretur.
Fructus suspensionis.

Cogitabam hic ipsa mecum, num inter voluntatem & amorem aliquod esset discrimen: & videtur certè mihi, aliquod esse (nō dico rō an fallar.) & amorē ceu sagittam quādam videri, quæ voluntatem sculatur, quasi omni ea quæ habet, violētia ferarur, ab omnibus terrenis liberat, at in solum Deum impensa, valdè serio, & vere blafatē ipsius vulneret oportet; a deo vt in ipsū at Deū (qui amorē acta, non nisi maximis eū fructibus (vti mox dicam) inde reuertatur. Et ita reuera fit, vt de nōnullis personis audiui, quas Dñs ad illimē in oratione gratiā euexit, vt ad sanctā hęc absorptionē peruenirent, nā licet exteriùs presentes videantur, rogati tñ quid sentiant, nullo modo id declarare possunt, intelligere postea potnere aut valere, quomodo amor illic operetur. Maximos fructus, quos anima hinc percipit, satis colligere est

lectibus & virtutibus, & fide vna, quae inde circummanet, nec non est mundi contemptu. At non liquet, aut percipitur, quomodo hæc bona ei data sint, & quidnam anima hic fruatur, nisi forte in principio, quando primum incipit: est namque suauitas hæc, & maxima & intensissima. Ad eod ut clarè appareat, hoc ipsum esse quod sponsa hic ait; eod quod Dei suauitas hic pro anima supplet, & ipse ordinat, ut ea tam eminentes gratias illo tempore sibi compareret.

At dubium esse potest, quomodo, cum adeo extra se sit, & ita absorpta, ut potentiarum suarum exercitio nihil omnino operari posse videatur, mereri possit? ex alia verò parte non videtur fieri posse, ut Deus tam ingentem ei gratiam faciat ad hoc ut tempus illa suum inutiliter insumat, nihilque illo durante, merendo lucretur. Ad eod minime credibile est. Sed, o diuina arcana! nihil aliud porro nobis hic agendum, quam intellectum nostrum penitus submergere ac captiuare, & cogitare, ipsum, ad magnalia Dei intelligenda, frustra velut esse & nihil omnino iuuare. Recordemur verò, quomodo Beatissima Virgo Maria, esto eam, quam habebat, sapientiam haberet, id fecerit, quomodo Angelum rogauit. Quomodo fiet istud & illo ei dicente, Spiritus sanctus superueniat in te, & virtus Altissimi obumbrabit tibi: vltèrius inquirere destiterit: & sicuti magister fide & sapientia, statim intelligebat, duabus illis hic rebus interuenientibus, nihil vltèrius sibi sciendum aut dubitandum esse. Non verò sicut quidam docti, qui quod per hunc orationis modum à Domino non conducantur, nec aliquod eius principium habeant, ita omnia ex rationis & ingeniorum suorum modulo mensuraque intelligere volunt, ut per suas litteras & doctrinam omnia Dei magnalia comprehensuri videantur. Vtinam verò hi aliquid de sacratissimæ Virginis humilitate addicerent! Quam, o Domina mea, perfecte in te videre possimus id quod cum sponsa sua facit Deus, prout quidè in Cantico ait: vti videre potestis, carissimæ, in officio de Beata Virgine, quod singulis septimanis legimus, quam nimirum ex his multa in nouis Antiphonas & lectiones sunt relata. Quoad alias verò animas, vnaquorūque, id intelligere poterit, prout quidè id ei Dñs declarare voluerit enim clarissime cernere poterit, num ex hisce gratijs aliquam receperit, iuxta id quod sponsa dicit, *Ordinauit in me charitatem.*

Ceterum declaremus ià, quomodo, animabus in illa ebrietate & somno constitutis, Deus in illis charitatè ordinet, quando quidè in eod vbiā fuerint, aut quomodo in tā eminentib⁹ deliciis & voluptate Dño placuerint, neu quid fecerint, cū ei propterea gratias nō egerint. Nō est porro, o anima à Deo amata, q̄te crucies: cū enim Maestas

Quomodo
anima
peratur
meretur,
dum in
sua
pensione
ait.

Luci

eius huc te euhit, teq; tam deliciosè alloquitur, sicuti è malis rebus, quæ sponsa in Canticis loquitur, ad oculum videbis (vri dicitur, *Tota pulchra es amica mea*, & alia multa id genus, in quibus ostendit, quantopere sibi in illa placeat) incredibile sanè est, minime illum permissuram, vt illo in tempore eum offendat, sed potius eum ipsam in eo quod facere nõ poterit, quò magis sibi in ea cõplacere, adhibere. Videte eam præ amore nimio erga illũ perditã, & à se velut ablatam, & ab hac ipsa amoris vehementia intellectus discerendum, iola sublatum esse, quo eum magis amare possit; quomodo ergo vicissim se non det ei, quæ se totam dat ipsi? non solet certe Maestas eius sic facere.

Videtur porro mihi hic Maestas eius super hoc aurum (quod iam persona sua præparauit & probauit, vt nimirum videat, quomodo pretij & valoris sit amor quo ipsam prosequitur) aliud quid preciosè superinducere, & sexcentis in eo modis operari, quos cum quæ huc peruenit, declarare poterit. Hæc anima, auram eibis in illo in tempore ita constituta est, nullum prorsus vt eadē moueat, plus per se operatur, quàm si ipsum esset aurum, sed reuertitur ad omne id, quod diuinus ille aurifaber, & diuina sapientia de se facere voluerit, qui tali in statu eam videre gaudens (quod opus ea sunt, quæ tam vehementer & ardentè eum amant) mille rebus, illo in auro, multas gemmas pretiosas & vermiculationes inducit. Quid ergo anima illa toto illo tempore facit? Hoc scilicet quod non satis intelligi potest, nec plura de eo sciri præter id quod sponsa dicit, *Ordinauit in me charitatem*.

Ipsa saltem, si amat, nescit quomodo amet, nec intelligit quomodo amat. summus namq; ille amor, quo Rex ipsã prosequitur, eam ad eã eminentè statũ eã deduxit, animæ huius amorem sibi in seipso portet, vt intellectus ipsum intelligere non mereatur. Nisi deo huiusmodi mores fiant vnus, & amor animæ cum amore Dei tam in seipso seque coniungantur, quomodo eum intellectus percipere quomodo nam toto eo tempore eum ex oculis perdit; quod certè nunquam diu durat, sed breuis durationis est. Ac Deus ita hinc ibi eam constituit vt diuine eius Maestati optimè tunc placere per omnia sciat, & etiam postea, vt tamen intellectus id non intelligat, vt ante dicitur est. Sed postea id satis intelligit, cum animam hanc virtutibus gemis & margaritis adeo vermiculatam & condecoratam videt, quod ipsa ipsum in admiratione rapiat, & dicere possit, *Quæ est ista, quæ sicut sol*: Quam te, ô vere Rex, sponsa hoc nomine merito celebrare potest, quandoquidem potes vno momento diuinitas dicitur

S.
Theres.

Opera

N. N.
me

gē in anima ponere, utque ijs in perpetuum fruatur, efficiere. nam amor animam illam ordinatam efficit.

Evidentia equidem rei huius proferre argumenta potero; etenim quaedam in alijs conspexi. Memini me vnam vidisse, cui Dominus tri duo vno tot tantaq; bona dedit, ut, nisi experientia (quia iam ab hinc annis aliquot ipsa in illis se exercuit, quin & semper indies in melius profecit) id me credere compelleret, id mihi impossibile videretur. Aliam verò, cui id trimestri spatio datum. Et ambae verò erant adhuc satis iuvenes. Alias verò vidi, quibus non nisi post multos annos hanc DEVS gratiam praestat. Et sicuti de duabus illis dixi, possem & de aliquot alijs dicere. Et ideo hoc an noto, quod hoc loco scripsi paucas esse animas, quibus, nisi ad multos annos afflictiones & pressuras passae sint, has Dominus gratias conferat: ut sciatur, saltem esse aliquas. Tam potenti autem & magno Domino, & ad gratias dandas tam propenso, non est terminus aut taxa aliqua constituenda.

Contingit nonnumquam (imò penè ordinariū) Domino id genus gratias animæ faciente (gratias inquam, non verò illusiones, aut melancholicos humores, aut aliquas periculationes quas ipsa natura facit; hoc namque, uti & aliud illud, tempus ipsum tandem patefacit & declarat) virtutes tam validas esse, & amorem tam intensum, ut regi nequeat: eo quòd, etiamsi forte rōlunt, semper animabus nonnullis profant: vnde ait sponsa, *Ordinavit in me charitatem.*

Ut nimirum hæc ita ordinata sit, ut amor, quo in mundum prius ferebatur eam iam deserat, illique in odium & nauseam vertatur, amor verò eius in consanguineos & amicos ita temperetur, ut eos solùm diligat propter Deum: amor verò illius in proximum, & in ipsos inimicos, quantus sit, credi non poterit; nisi quis eum viderit: amor denique eius in Deum, valdè intensus est, & adeo illimitatus, ut subindè magis is eam vrgeat, quàm infirmum eius corpus ferre valeat. videns porro sese iam deficere & languere,

& prae amore mori, ait *fulcite me floribus,*

figate me malis, quia amore langueo.

Aaaa 3

CAPVT

*De ordine
Charitatis.*